

de gamle, og saa forstaaer jeg, at det ærede Medlem og hans Parti endelig er svinget og gaaet bort fra deres tidligere Standpunkt i denne Sag. Jeg ved udmærket godt, at Partiet altid har haft Medlemmer, der syslede med Tanken om en Folkeforsikring, men man har aldrig officielt erkendt det fra Venstres Side. Jeg minder om, at da den store Invaliditets- og Alderdomskommission, der i 1914 afgav sin Betænkning efter at have arbejdet i 12 Aar — jeg kan for Resten ikke undlade at gøre et lille Sidespring og sige, at jeg forstaaer ikke, hvorfor forskellige Medlemmer stadig skal sige til den nuværende Kommission: Hvorfor kommer I ikke snart med en Betænkning? Hvorfor fremskynder I ikke Arbejdet? Er I ikke snart færdige? naar dens Forbillede fik Lov at sidde i 12 Aar, et Tidsrum, hvor alle Kommissionens Medlemmer blev fornyet. Men jeg minder altsaa om, at denne Kommissions Flertal, som væsentlig bestod af Venstremænd, da Kommissionen afgav sin Betænkning, var stemt for Folkeforsikring. Den afgav sin Betænkning i 1914, men da det ærede Medlem Hr. Kragh som Indenrigsminister skulde forbedre Alderdomsunderstøttelsesloven i 1922, fulgte han ikke Kommissionens Flertal og gik over til Aldersforsikring, men han valgte at gaa den samme Vej, som Aldersforsorgen har været inde paa de sidste 30 Aar herhjemme. Og det ærede Medlem gjorde det bl. a. med følgende Bemærkninger: „Denne Sags 30-aarige Historie i vort Land gør det naturligt, at vi fortsætter paa det Grundlag, hvorpaa Støtten til de gamle hidtil har hvilet“. Altsaa i 1922 var det ærede Medlem endnu absolut Tilhænger af, at vi ordnede vor Aldersforsorg paa samme Maade, som vi har gjort det i de sidste 30 Aar. Denne Udtalelse findes i Rigsdagstidende Sp. 4126. Et andet æret Medlem af Venstre, det ærede Medlem Hr. Rudolf, gav sig, den Gang Aldersrenteloven var vedtaget, til at skrive nogle Artikler i Venstres Presse, og det hedder i disse: „Efter Venstres Opfattelse er det et rigtigt Princip, at Staten paalægger Folk i den erhvervsdygtige Alder at forsikre sig, saaledes at de ikke, naar de mister deres Erhvervssevne, skal falde det offentlige til Byrde. Dette, at det offentlige har Pligt til at sørge for Folk, der i sin Tid har undladt at sikre sig, er en Opfattelse, der staaer Venstre fjernt. Men det faktiske Forhold er jo nu, at det offentlige (Stat og Kommune) gennem Beskatning — direkte og indirekte — beslæglægger det væ-

sentlige af de Midler, som den jævne Borger ellers skulde bruge til at sikre sin Alderdom for, og derved forringer Muligheden for Selvforsikring“. Det var i 1922, for 2 Aar siden, at det ærede Medlem Hr. Rudolf kunde gøre Venstres Stilling op paa den Maade.

Det Standpunkt, som det ærede Medlem Hr. Kragh nu er kommet til, gaar kort og godt ud paa, at man paalægger Befolkningen Bidrag til en Forsorg, som man igennem de mange Aar har ladet Befolkningen betale ved indirekte Skatter. Det vil sige, at man nu ønsker at gaa over til at lade Befolkningen betale to Gange for det samme Gode. Jeg kan oprigtigt talt ikke forstaa, at Venstre har forladt sit tidligere gode Standpunkt. Det ærede Medlem Hr. Kragh har altsaa ikke nu andet Forsvar derfor end dette, at vi er naaet det yderste Maksimum for Ydelsen til de gamle. Det var dog saaledes, at Kommissionens Flertal ogsaa havde andre Forsvarsgrunde. Kommissionens Flertal kunde bl. a. gøre tre Ting gældende: for det første, at Loven — altsaa den gamle Alderdomsunderstøttelseslov — ikke opfordrede til Sparsommelighed, for det andet, at Folk holdt op med at arbejde i 60 Aars Alderen, og for det tredje, at man vilde bort fra Almisseprikket. Men disse tre Ting, som jeg erkender var alvorlige Skavanker, alvorlige Indvendinger, som man kunde gøre mod den gamle Alderdomsforsørgelseslov, er jo nu ordnet ved den Lov, som det ærede Medlem Hr. Kragh har gennemført. Altsaa, det ærede Medlem har i Virkeligheden selv frataget sig Forsvaret for at skulle gaa over til Folkeforsikring, fordi han i den Lov, han har foreslaaet, den nuværende Aldersrentelov — og det skal ikke være til Forklejnelse for det ærede Medlem, jeg siger det til det ærede Medlems Forherligelse —, i Virkeligheden har opnaaet at faa disse tre Ting bragt i Orden. Det er jo saaledes, at den nuværende Lov opfordrer i høj Grad til Sparsommelighed ved at tillade de gamle at have visse Tusinde Kroner, de Tusinder, som det ærede Medlem Hr. Lauritz Laursen nu begynder at pille ved. Det er en af de gode Ting ved Loven, at man opfordrer de gamle til at være sparsommelige ved at tillade dem, at de, naar de søger Aldersrente, maa have en vis Kapital. Og det, at de maa have en vis Arbejdsindtægt, opfordrer dem i høj Grad til at blive ved at arbejde, saa at de ikke søger Aldersrente straks ved 60 Aars Alderen. Ogsaa Lovens Bestem-